

Антон Павлович Чехов

Разговор на човек с куче

Бе лунна, студена нощ. Алексей Иванич Романсов изтръска от ръкава си зеленото дяволче, внимателно отвори вратичката и влезе в двора.

– Човекът – философствуваше той, като заобикаляше помийната яма и пазеше равновесие – е прах, мираж, пепел... Павел Николаич е губернатор, ама и той е пепел. Неговото видимо величие е призрак, дим... Да духнеш веднъж и – отиде!

– Рррр... – достигна до ушите на философа.

Романсов погледна встрани и видя на две крачки от себе си огромен черен пес от породата на степните овчарски кучета, голям колкото цял вълк. Той стоеше до будката на портиера и подрънкваше веригата си. Романсов го погледна, помисли и по лицето му се изписа учудване. После вдигна рамене, поклати глава и се усмихна тъжно.

– Рррр... – повтори кучето.

– Нне разбирам! – разпери ръце Романсов. – Та ти... ти можеш да ръмжиш срещу човек? А? За пръв път в живота си чувам. Бога ми... А нима не знаеш, че човекът е венецът на творението? Виж ... Ще дойда по-близо... На, гледай... Нали аз съм човек? Как смяташ? Човек ли съм аз, или не съм човек? Казвай!

– Рррр... Бай!

– Лапата! – протегна Романсов ръка на кучето. – Лапата! Не я давате? Не желаете? Ами няма нужда. Така и ще отбележим. А сега позволете да ви перна... От обич...

– Бай! Бай! Ррр... бай! Ауау!

– Аааа... хапеш? Много хубаво, добре. Така и ще запомним. Значи, пет пари не даваш, че човекът е венецът на творението... цар на животните? Значи, от това следва, че и Павел Николаич можеш да ухапеш? Така ли? Пред Павел Николаич всички се прекланят, а на тебе ти е все едно дали е той, или е друг предмет? Правилно ли те разбирам? Ааа... Следователно ти тогава си социалист? Чакай, отговори ми... Социалист ли си?

– Рррр... Бай! Бай!

– Чакай, недей да хапеш... За какво собствено говорех?... Ах, да, за пепелта. Да духнеш и – отиде! Пфф!... А за какво живеем, пита се? Раждаме се в майчини болки, ядем, пием, учим се, умираме... а за какво е всичко това? Пепел! Нищо не струва човекът! Ето ти си куче и нищо не разбираш, а да можеше... да надзърнеш в душата! Да можеше да вникнеш в психологията!

Романсов завъртя глава и плю.

– Мръсотия... Струва ти се, че аз, Романсов, колежки секретар... съм цар на природата... Имаш грешка! Аз съм търтей, рушветчия, лицемер!... Аз съм гад!

Алексей Иванович се тупна с юмрук по гърдите и заплака.

– Клеветник, доносчик ... Мислиш, Егорка Корнюшкин не го изхвърлиха зарад мене? Ами кой, позволете да ви попитам, завлече двеста рубли комитетски пари и набеди Сургучов? Мигар не бях аз? Гад, фарисей ... Юда! Подлизурка, подкупник... мръсник!

Романсов избърса с ръкав сълзите си и зариди.

– Хапи! Дръж! Никой никога разумна дума не ми е казал... Всички само в душата си ме смятат подлец, а открито освен похвали и усмивки – нищичко! Поне веднъж някой да ме цапардоса по мутрата и да ме нахока! Дръж, куче! Хапи! Ссръфай негодника! Плюскай предателя!

Романсов залитна и падна върху кучето.

– Така, точно така! Ръфай мутрището! Не ми е жал! Макар че боли, недей да ме шадиш. На, и по ръцете ме хапи! Аха, кръв тече! Така ти се пада, швабо! Така! Мерси, Жучка... или как те викат? Мерси... Дери и шубата. Няма значение, рушвет е... Продадох ближния си и със спечелените пари си купих шуба... И фуражката с кокардата също... Обаче за какво собствено говорех?... Трябва Да си отивам... Сбогом, кученце... дяволче...

– Рррр...

Романсов погали кучето и като му даде да го ухапе още веднъж по прасеца, загърна се с шубата и олюлявайки се, закрета към своята врата...

Когато се събуди на другия ден по пладне, Романсов видя нещо необикновено. Главата, ръцете и краката му бяха бинтовани. До кревата стояха разплаканата му съпруга и загриженият доктор.

1885

КРАЙ

© Катя Койчева, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1885

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1991>]